

[Bjerring.]

Sørensen udtalte, at det særlig var Udsigten til Avancement, der havde gjort, at det kom til at glide indenfor Tjenestemandorganisationerne. Aldeles ikke! Jeg antager, Organisationerne har anset det for uklogt, ikke mindst ud fra et Tjenestemandssynspunkt, at gøre sig til Talsmænd for, at der i en Etat skulde være flere Tjenestemænd, end der er Mulighed for at beskæftige. Jeg tror, det er klogt af Tjenestemændene at indtage dette Standpunkt. Hvis de indtog et andet Standpunkt, vilde det sikkert ude i Befolkningen give Bagslag; man vilde ikke kunne forstaa, at Tjenestemændene holdt paa, at der skulde være flere end strengt nødvendigt for Tjenestens rette Bestridelse.

Saa omtalte det ærede Medlem, at Udgifterne til Pension vilde stige. Det er ganske rigtigt, naar der kommer flere Pensionister, stiger Udgifterne til Pension; men paa den anden Side falder Udgifterne til Lønninger, og de vil falde stærkere, end Udgifterne til Pension stiger, saaledes at der til syvende og sidst bliver en Beparelse.

Hverken det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen eller det ærede Medlem Hr. Vesterager omtalte nogen af de Fordele, Lovforslaget byder Tjenestemændene. Det ærede Medlem Hr. Vesterager var lidt inkonsekvent i sin Argumentation, da han gik skarpt imod Nedsættelsen af Aldersgrænsen fra 70 til 65 Aar og samtidig ankede over, at Søfartspersonalet ikke kom ind under denne Bestemmelse om Aldersgrænsens tvungne Nedsættelse, fordi man fra Statsbanernes Side forbeholdt sig at dispensere i det Omfang, som er nødvendigt. Det var ogsaa inkonsekvent, naar det ærede Medlem talte om, at der ikke var Oplysning om Afskedigelsesgrunden. Grunden ligger lige for, det er den, at der er 1 040 Tjenestemænd overtallige, og dem maa man skaffe sig af med for ikke at gaa med flere end strengt nødvendigt.

Spørgsmaalet er saa: Til hvilken Side skal man afskedige? Skal man afskedige de unge indenfor Etaten eller dem paa 65 Aar, som kan opnaa højeste Pension? — i de allerfleste Tilfælde vil de paagældende faa den højeste Pension. Spørgsmaalet er, om man skal afskedige unge Mennesker, som ingen Pension faar eller kun faar ringe Pension, og kaste dem ud i Arbejdsløshed, saa de staa uden Eksistensmulighed, eller om man skal afskedige dem, der faar en nogenlunde ordentlig Pension. For en human Tankegang kan det ikke være tvivlsomt, hvilken Vej man skal gaa.

Man taler saa rørende om dem, der skal

afskediges. Men lad os gaa tilbage til 1921; da forandrede man indenfor Postvæsenet Tjenestetidsreglerne, man forringede de Ydelser, Postvæsenet skulde yde Publikum, og opnaaede derved, at man kunde afskedige en hel Del Personale. I Maj 1921 blev der afskediget 276 Postbude, 34 Hjelpepostbude, 154 Reservepostbude, 117 Kontorister, 79 Kontoraspiranter og 54 Elever; i alt 714 Tjenestemænd. Den Gang denne store Afskedigelse fandt Sted af yngre ansatte, som blev kastet ud i Arbejdsløshed, talte man ikke saa rørende Ord og havde ikke saa stor Medlidenhed fra de to Partiers Side, Venstre og de Konservervative.

Man er enig i, at Ministeren har Lov til at afskedige — saaledes har jeg forstaaet de 4 Ordførere —, og ligeledes i, at man ikke kan beskæftige et overtalligt Personale paa 1 040 Mand; der maa foretages Afskedigelser. Men saa maa man ogsaa være enig om at foretage Afskedigelserne, hvor det gør mindst ondt, og at indrømme dem, der afskediges, visse Fordele. Jeg synes, der er god Grund for Rigsdagen til at vedtage det foreliggende Lovforslag, som har faaet Tilslutning fra de Organisationer, der er berettigede til at udtale sig i dette Spørgsmaal, nemlig samtlige Tjenestemandorganisationer, som Forslaget berører.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til villig Behandling i det kommende Udvalg, jeg antager, Lovforslaget vil blive henvist til Lønningsudvalget.

Hans Jacob Sørensen: Jeg vil gerne begynde med at sige til det ærede Medlem Hr. Bjerring, der henviste til de Afskedigelser, der havde fundet Sted i Aarene 1926—29, at vi kan jo nemt finde Aarsagen til, at disse Afskedigelser maatte finde Sted. Den er først og fremmest at finde deri, at man i Aaret 1919 gennemførte den Tjenestemandsløvslov, der betød en saa overmaade stærk Udvidelse af Antallet af Tjenestemænd, og dernæst deri, at de Aar, der fulgte efter, og specielt Aarene fra 1926 og helt til nu, har været præget af en stærk Nedgang i det Arbejde, som de forskellige Institutioner, ogsaa Post- og Telegrafvæsenet, har haft. Det maatte medføre Afskedigelser paa det Tidspunkt, fordi der var overflødig Personale, ganske som den højtærede Minister for offentlige Arbejder nu er kommet til det Resultat, at der i Statsbanerne for Øjeblikket er et saa og saa stort Antal, der bør afskediges, fordi de er overtallige... (*Bjerring:* Det er ogsaa Tilfældet nu). Ja, ja, det er Tilfældet nu, det er netop det,